

Sygn. akt V KK 91/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Murzynowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie F. C.

skazanego z art. 190a § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 stycznia 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 1 sierpnia 2018 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. Zamiejscowy IV Wydział Karny w G.

z dnia 1 września 2017 r., sygn. akt IV K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym;**

**2. zarządza zwrot uiszczonej opłaty od kasacji w kwocie
450 zł F. C..**

UZASADNIENIE

F. C. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 listopada 2014 r., w G. , woj. (...), w mieszkaniu położonym przy ulicy P., poprzez przewrócenie na materac oraz przytrzymywanie doprowadził przemocą M. Z. wbrew jej woli do obcowania płciowego, w wyniku czego M. Z. doznała obrażeń, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni,

to jest o czyn z art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. w nieustalonym dniu lipca 2014 r., w G., woj. (...), w mieszkaniu położonym przy ulicy P., poprzez przyciśnięcie do ściany łazienki oraz przytrzymywanie doprowadził przemocą M. Z. wbrew jej woli do poddania się innej czynności seksualnej,

to jest o czyn z art. 197 § 2 k.k.;

3. w nieustalonym dniu maja 2014 r., w G., woj. (...), w mieszkaniu położonym przy ulicy P., poprzez przewrócenie na łóżko oraz przytrzymywanie usiłował przemocą doprowadzić M. Z. wbrew jej woli do odbycia stosunku seksualnego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór i krzyki ze strony pokrzywdzonej,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k.;

4. w okresie od stycznia 2013 r. do 21 listopada 2014 r., w G., woj. (...) za pośrednictwem wiadomości tekstowych, podczas rozmów telefonicznych, a także w rozmowach bezpośrednich kierował wobec M. Z. groźby pozbawienia życia, który wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę ich spełnienia,

to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

5. w okresie od stycznia 2013 r. do 21 listopada 2014 r., w G., woj. (...), poprzez wykonywanie licznych połączeń telefonicznych oraz wysyłanie wiadomości tekstowych zarówno w dzień jak i w porze nocnej, nachodzenie w miejscu pracy, zaczepianie na ulicy, a także chodzenie za pokrzywdzoną i jeżdżenie za nią samochodem oraz poprzez wyzywanie słowami wulgarnymi, uporczywie nękał M. Z., czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnione poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność,

to jest o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w K. Zamiejskowy IV Wydział Karny w G., wyrokiem z dnia 1 września 2017 r., sygn. akt IV K (...),

1. „oskarżonego F. C. uznał za winnego, tego że w okresie od kwietnia 2012 r. do 21 listopada 2014 r. w G., województwa [...], znęcał się psychicznie nad konkubiną M. Z. , a od czerwca 2013 r. była konkubiną, pozostającą wobec niego w stałym stosunku zależności, w ten sposób, że wielokrotnie groził jej pozbawieniem życia wzbudzając w niej uzasadnioną obawę ich spełnienia oraz wbrew jej woli wykonywał połączenia telefoniczne oraz wysyłał wiadomości tekstowe zarówno w dzień jak i w porze nocnej, nachodził ją w miejscu pracy, zaczepiał na ulicy, chodził za nią i jeździł samochodem, wyzywał słowami powszechnie uznawanymi za obraźliwe, a także znęcał się nad nią fizycznie w ten sposób, że w nieustalonym dniu maja 2014 r. poprzez przewrócenie na łóżko oraz przytrzymywanie usiłował przemocą doprowadzić M. Z. wbrew jej woli do obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór i krzyki ze strony pokrzywdzonej, a ponadto w nieustalonym dniu lipca 2014 r. poprzez przyciśnięcie do ściany łazienki oraz przytrzymywanie doprowadził przemocą M. Z. wbrew jej woli do obcowania płciowego, natomiast w dniu 21 listopada 2014 r. poprzez przewrócenie na materac oraz przytrzymywanie doprowadził przemocą M. Z. wbrew jej woli do obcowania płciowego polegającego na włożeniu i penetrację palcami jej organu płciowego, w wyniku czego M. Z. doznała obrażeń w postaci licznych zadrapań na skórze karku, okolicy lędźwiowej prawej, podbrzusza, klatki piersiowej po stronie lewej, prawego i lewego podudzia, zasinienia między palcami IV i V lewej ręki oraz otarcia naskórka na przedniobocznej powierzchni szyi po stronie prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, to jest przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej M. Z. na odległość poniżej 50 metrów przez okres 5 lat;

3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. Z. kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia;
4. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 21 listopada 2014 r. do dnia 14 marca 2016 r.;
5. zwolnił oskarżonego w całości z zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym także z opłaty”.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego F. C. , w której podniósł łącznie 16 zarzutów, w tym rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności. Stawiając takie zarzuty, szczegółowo opisane w apelacji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub też uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2018 r., sygn. akt VII Ka (...):

1. „zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenie zawarte w punkcie I części dyspozytywnej;
 2. uznał F. C. za winnego czynu opisanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku, a wyczerpującego znamiona przestępstwa określonego przez art. 190 § 1 k.k., za który to czyn, w oparciu o art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
 3. uznał F. C. za winnego czynu opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku, a wyczerpującego znamiona przestępstwa określonego przez art. 190a § 1 k.k., za który to czyn, w oparciu o art. 190a § 1 k.k., wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
 4. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu wymierzone z osobna kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

5. uniewinnił oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstw opisanych w punkcie 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku i w tej części kosztami procesu obciążył Skarb Państwa;
6. obniżył wysokość zasądzzonego od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia do kwoty 2000 zł;
7. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
8. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca F. C. zarzucając:

1. „rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nierozważenie w zaskarżonym wyroku wszystkich zarzutów apelacji obrońcy, a mianowicie zupełne pominięcie zarzutów opatrzonych w apelacji obrońcy numerami 13 i 14 oraz częściowe nierozpoznanie zarzutów opatrzonych w apelacji obrońcy numerami 6, 7, 8 i 12 w zakresie, w jakim zarzuty te odnosiły się do braku przejawów psychicznego znęcania się oskarżonego nad pokrzywdzoną, podczas gdy zarzuty te w konsekwencji miały za swój przedmiot okoliczności faktyczne wskazujące również na brak spełnienia znamion typu czynu zabronionego występku stypizowanych w treści przepisów art. 190 § 1 k.k. oraz art. 190a § 1 k.k.;
2. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez dowolną w miejsce swobodnej oceny dowodów dokonaną przez Sąd II instancji przejawiającą się w niespójnym, oraz wewnętrznie sprzecznym ustaleniu, iż oskarżony wypełnił wszystkie znamiona typu czynu zabronionego występku stypizowanych w treści przepisów art. 190 § 1 k.k. oraz art. 190a § 1 k.k. podczas gdy ustalenia takie oparte są na zeznaniach pokrzywdzonej M. Z. , której Sąd II instancji odmówił wiarygodności i prawdomówności w kontekście uniewinnienia F. C. od zarzutu przestępstw o charakterze seksualnym na szkodę pokrzywdzonej, zaś stan rzekomej uzasadnionej obawy oraz uzasadnionego poczucia zagrożenia z przyczyn obiektywnych nie mogły zostać stwierdzone u pokrzywdzonej, skoro:

1. pokrzywdzona nadużywała alkoholu i wywoływała awantury z oskarżonym,
 2. pokrzywdzona niszczyła sprzęty domowe, w tym własność oskarżonego,
 3. pokrzywdzona znieważała i oczerniała byłego konkubenta w rozmowach osobistych oraz w obecności osób trzecich,
 4. pokrzywdzona podejmowała czynności zmierzające do eksmitowania oskarżonego z zajmowanego wspólnie mieszkania, choć pomiędzy stronami trwał konflikt o nakłady finansowe na lokal;
5. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 190 § 1 k.k. oraz art. 190a § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i stwierdzenie, że oskarżony spełnił wszystkie znamiona typu czynu zabronionego występku groźby karalnej oraz stalkingu, podczas gdy znamiona tychże przestępstw w niniejszej sprawie były zdekompletowane z uwagi na brak uzasadnionej obawy oraz uzasadnionego poczucia zagrożenia ze strony pokrzywdzonej, jak również z uwagi na brak gróźb spowodowania śmierci u pokrzywdzonej skierowanych przez oskarżonego;
6. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 53 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 58 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe niezastosowanie i wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych za opisane w zaskarżonym orzeczeniu czyny po 8 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie karę łączną w wymiarze roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania z pominięciem ustaleń co do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz wszystkich pozostałych okoliczności wymienionych w treści przepisów art. 53 § 1 i § 2 k.k., a nadto nieustalenie, z jakich przyczyn wybór kary łagodniejszej nie spełni celów kary na podstawie art. 58 § 1 k.k.;
7. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe niezastosowanie i nie zawarcie w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustaleń, czym kierował się Sąd II

instancji stwierdzając winę i sprawstwo oskarżonego, jak również nieprzytoczenie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary;

8. rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie rażącą niewspółmierność kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego w wymiarze po 8 miesięcy, a w ramach kary łącznej w wymiarze roku oraz 4 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy nie zostały przytoczone, żadne okoliczności warunkujące zarówno rozmiar kary, jak i brak orzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania, jak tego wymagają dyrektywy wymiaru kary”.

Stawiając takie zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, a mianowicie co do pkt 1. lit. b), c), d), f) oraz pkt 2 zaskarżonego orzeczenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. , względnie zaś na wypadek stwierdzenia, że skazanie jest oczywiście niesłuszne obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzuconych mu w pkt 1. lit. c) i d) zaskarżonego orzeczenia.

Prokurator Rejonowy w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o uwzględnienie kasacji i uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę F. C. , wskazująca na rażące naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., jak i art. 7 k.p.k., jest zasadna.

Ma rację skarżący, że Sąd Okręgowy w Z. , rozpoznając jego apelację, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nie wskazał czym kierował się uznając F. C. za winnego popełnienia przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k. Podkreślić natomiast należy, że skazanie oskarżonego za przestępstwa gróźb karalnych oraz stalking było w istocie nowym skazaniem, a nie wynikającym jedynie ze zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd I instancji. Zmiana kwalifikacji prawnej przez Sąd odwoławczy była konsekwencją rozerwania węzła zbiegu pomijalnego między art.

190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k. oraz art. 207 § 1 k.k. Sąd I instancji podkreślił w uzasadnieniu swojego wyroku, że przestępstwa kwalifikowane z art. 190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k. są pochłaniane przez przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i w tej sprawie stanowią element znęcania się psychicznego oskarżonego nad konkubiną. Znęcanie fizyczne miało natomiast polegać na podejmowaniu przez oskarżonego działań seksualnych, a które w akcie oskarżenia były kwalifikowane jako odrębne trzy przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 197 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. Sąd Okręgowy ustalając, że oskarżony nie znęcał się fizycznie nad konkubiną poprzez przestępne działania seksualne, uniewinnił go od zarzutu popełnienia tych trzech przestępstw, skazując równocześnie za dwa odrębne przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k. Taka zasadnicza zmiana winna więc pociągać za sobą konieczność poczynienia przez Sąd odwoławczy nowych ustaleń co do wypełnienia przez oskarżonego innych znamion przestępstwa gróźb karalnych oraz stalkingu, Sąd I instancji oceniał bowiem zachowanie oskarżonego jedynie w ramach przestępstwa znęcania się nad konkubiną. Konieczne więc było dokonanie rzetelnej analizy materiału dowodowego w kontekście każdej z czynności sprawczej zarzucanych występków i nie chodzi jedynie o sprostanie wymogom należytego uzasadnienia orzeczenia, ale również o rzetelne wykazanie, które składowe gróźb karalnych oraz stalkingu wynikają z konkretnych dowodów. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd odwoławczy poprzestał jednak jedynie na lakonicznym stwierdzeniu, że „nie podzielił natomiast tej części argumentów zawartych w apelacji skarżącego, które kwestionowały zasadność przyjęcia, że oskarżony popełnił pozostałe (poza seksualnymi) czyny, które Sąd I instancji uznał za formy znęcania się nad pokrzywdzoną, albowiem wersja zdarzeń opisana przez pokrzywdzoną M. Z. znalazła potwierdzenie także i w innych dowodach, w szczególności w zeznaniach świadków, wykazie połączeń telefonicznych, nagraniach rozmów telefonicznych i informacjach o przeprowadzonych interwencjach policyjnych”. Sąd odwoławczy przesądził więc o popełnieniu przez oskarżonego dwóch przestępstw jednym zdaniem, co wobec treści apelacji obrońcy oraz oceny zeznań pokrzywdzonej dokonanej przez tenże Sąd, potwierdza zasadność kasacji. Zauważyć należy, że obrońca w apelacji w szeregu zarzutach podważał dokonaną przez Sąd Rejonowy

ocenę nie tylko zeznań pokrzywdzonej, ale również świadków, w tym A. S. , D. S. oraz J. S. , jak i zeznań funkcjonariuszy policji interweniujących w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej oraz sporządzonej przez nich dokumentacji. obrońca kwestionował również dokonaną ocenę połączeń telefonicznych podkreślając, że oskarżony kontaktował się z pokrzywdzoną w kwestiach związanych z opieką nad wspólnym dzieckiem. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że Sąd odwoławczy odniósł się jedynie do oceny zeznań M. Z. , poza swoimi rozważaniami pozostawiając jednak pozostałe wskazane w apelacji kwestie. Brak jakichkolwiek rozważań w tym zakresie ma jednak zasadnicze znaczenie, szczególnie w sytuacji dokonania całkowicie odmiennej oceny zeznań pokrzywdzonej niż to uczynił Sąd I instancji. Sąd odwoławczy przyznając, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony i pokrzywdzona pozostawali w konflikcie na tle opieki nad dzieckiem, rozliczeń finansowych i nadużywania alkoholu przez pokrzywdzoną zauważył, że tym informacjom wynikającym z zeznań świadków, które potwierdzały negatywną opinię o pokrzywdzonej, Sąd nie poświęcił jednak należytej uwagi, mimo, że uzasadniało to powzięcie wątpliwości co do prawdomówności pokrzywdzonej w procesie karnym przeciwko byłemu konkubentowi. Sąd ten podkreślił, że istnienia przestępczych działań seksualnych nie potwierdziła córka pokrzywdzonej, ani też wynik badań biologicznych, które nie wykazały materiału genetycznego oskarżonego na zabezpieczonych po zdarzeniu z dnia 21 listopada 2014 r. bieliźnie pokrzywdzonej oraz wyskrobinach spod jej paznokci. Biegły lekarz sądowy natomiast wskazał, że otarcia naskórka i zadrapania były na tyle charakterystyczne, że z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że powstały w wyniku podrapania, czyli samouszkodzenia przez pokrzywdzoną. Oceniając negatywnie wiarygodność pokrzywdzonej w zakresie przestępstwa znęcania się fizycznego, równocześnie jedynie jednym zdaniem Sąd odwoławczy stwierdził popełnienie przez oskarżonego przestępstw gróźb karalnych i stalkingu. Nie dokonał oceny zeznań pokrzywdzonej w tym zakresie i nie wskazał, dlaczego zeznania osoby, która fałszywie skierowała przeciwko oskarżonemu podejrzenie popełnienia tak groźnych przestępstw na tle seksualnym i tworzyła dowody obciążające go, należy uznać za wiarygodne w zakresie dwóch przypisanych mu przestępstw. Nie dokonał też oceny zeznań pokrzywdzonej w

kontekście zeznań świadków jak i treści zapisów rozmów telefonicznych i wiadomości tekstowych.

Powyższe uchybienia wskazują jednoznacznie, że Sąd Okręgowy w Z. rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego dopuścił się rażącej obrazy powyżej wskazanych przepisów postępowania. Ograniczenie rozpoznania kasacji tylko do tych uchybień było wystarczające do podjęcia decyzji i dlatego uznając, że mogły one mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, Sąd Najwyższy uchylił wyrok w zaskarżonej części i sprawę F. C. przekazał do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Na marginesie, odnosząc się do zarzutu 5 kasacji, należy jedynie zauważyć, że każdy oskarżony, w sytuacji tak znaczącej zmiany wyroku przez Sąd odwoławczy ma prawo wiedzieć, dlaczego została mu wymierzona kara w określonym wymiarze, natomiast w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest jakichkolwiek ustaleń co do okoliczności warunkujących wymiar kar jednostkowych oraz kary łącznej, a znajduje się jedynie wskazanie jaka kara została wymierzona. W takiej sytuacji nie można oprzeć się wrażeniu, na co wskazuje skarżący w kasacji, że kara została orzeczona w takim wymiarze i w takiej formie, aby pokrywała się z okresem tymczasowego aresztowania oskarżonego. Tego rodzaju postępowanie jest niedopuszczalne. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd odwoławczy rozważy wnikliwie wszystkie zarzuty podniesione w apelacji, a mające związek z czynami przypisanymi oskarżonemu przez ten Sąd z art. 190 § 1 k.k. i z art. 190a § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.